

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Honební společenstvo Kozinec Chvalčov**, se sídlem Obránská 187, Chvalčov, zastoupen JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veverí 57, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2006, č. j. 29 Ca 141/2004 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 7. 2. 2006, č. j. 29 Ca 141/2004 - 42, byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného (dále jen „krajský úřad“) ze dne 19. 3. 2004, č. j. KUZL 5998/2004 ŽPZE-Mu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Městského úřadu Bystřice pod Hostýnem, odboru životního prostředí ze dne 16. 1. 2004, č. j. ŽP-206/1-65-2/04-Bu, jímž bylo rozhodnuto o neuvedení honitby Chvalčov do souladu se zákonem č. 449/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že správní orgán I. stupně zjistil, a stěžovatel toto zjištění nepopíral, že existující honitba byla po celé délce rozdělena zástavbou. Z tohoto vyplývá, že na původní honitbě vznikly zastavěné pozemky, které nejsou pozemky honebními, a proto nemohla být naplněna podmínka stanovená v ustanovení § 17 odst. 2 zákona o myslivosti. Správní orgán I. stupně, a poté i krajský úřad, proto nepochybil, když rozhodl tak, že honitbu nelze uvést do souladu se zákonem, neboť nesplňuje zákonný požadavek souvislosti. Námitku porušení ustanovení § 32 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„správní řád“) nepovažoval krajský soud pro posouzení věci za rozhodující. Správní orgán I. stupně bez jakýchkoliv pochyb zjistil, že honitbu tvoří nespojitelné honební pozemky přerušené pozemky nehonebními. Tato skutečnost byla rozhodující a zcela postačující pro rozhodnutí, které následně vydal. Podklady, které vyžadoval, a které stěžovatel v požadované lhůtě nepředložil, nebyly pro rozhodnutí právně relevantní. I když by bylo možné připustit, že lhůta stanovená správním orgánem I. stupně nebyla dostatečná, neměla by tato okolnost žádný vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu není ustanovení § 17 zákona o myslivosti ustanovením doporučujícím, ale stanoví obecné zásady tvorby honiteb, podle nichž je nutno postupovat jak při tvorbě honiteb, tak i v případě, kdy jsou stávající honitby uváděny do souladu s tímto zákonem.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel podřadil své námitky zákonným důvodům ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle názoru stěžovatele skutečnosti ohledně nespojitelnosti celé honitby nejsou zákonem o myslivosti natolik rigidně dány, aby byly podmínkou nesplnění veškerých podmínek pro uvedení honitby do souladu s tímto zákonem. Navíc osvětlení důvodu vedoucího k potvrzení napadeného rozhodnutí, že honitba je tvořena souvislými honebními pozemky, ze kterého krajský soud zcela nesmyslně a v rozporu s právní logikou, zkušenostmi a praxí na dané téma tuto skutečnost aplikoval do svého rozsudku, je v rozporu se všemi stávajícími zvyklostmi. Poukazovat na to, že nehonebními pozemky, které nesmí přerušit souvislé honební pozemky, jsou mimo jiné sady, zahrady, zastavěné pozemky, cesty a parky by pak ve svém důsledku znamenalo, že nemůže, až na určité excesy, existovat řádně uznaná honitba na území České republiky. Tím, že krajský soud bez citlivého přístupu k dané věci rozhodl zcela pragmaticky, tzv. od stolu, nikoliv však v duchu zákona, dovedl celou škálu chyb a omylů již dříve napáchaných do své dokonalosti. Největším paradoxem je ta skutečnost, že předkladatelé zákona o myslivosti uvažovali v duchu zachování původních honiteb, honebních společenství, a zejména pak o zjednodušení celé procesní stránky věci. Stěžovatel v závěru kasační stížnosti citoval komentář k návrhu zákona (k § 19 a 21) a uvedl, že cílem zákona nebylo vyvolat novou tvorbu honiteb. Proto bylo navrženo přechodné ustanovení o zachování honiteb dosud uznaných a postupné jejich uvádění do souladu s ustanoveními zákona. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovateli byla podle předchozí právní úpravy, tj. zákona č. 23/1962 Sb., uznána honitba Chvalčov. Tato honitba po nabytí účinnosti zákona o myslivosti nesplňovala jednu ze stanovených podmínek pro tvorbu honiteb, a to podmínku souvislosti honebních pozemků, uvedenou v ust. § 17 odst. 2 a 5 tohoto zákona. Honitba Chvalčov byla totiž po celé délce rozdělena zástavbou, tedy nehonebními pozemky, na dvě části. Z jedné části honitby bylo možné se do její druhé části dostat pouze přes některý z nehonebních pozemků. Jeden ze zákonných požadavků pro tvorbu honiteb, tj. souvislost honebních pozemků, u honitby Chvalčov tedy nebyl zachován. Námitka stěžovatele, že pokud nehonební pozemky přeruší souvislé pozemky honební, nemohla by na území České republiky existovat žádná řádně uznaná honitba, je zcela zavádějící. Nehonební pozemky, jejichž taxativní výčet je uveden v ust. 2 písm. e) zákona o myslivosti se mohou nacházet uvnitř území vymezeného hranicemi každé jednotlivé honitby. Tyto nehonební pozemky nejsou součástí honitby a nesmí honitbu rozdělit na samostatné části. Z rozsudku krajského soudu nevyplývá, že by do

území kterékoliv uznané honitby nemohly zasahovat nehonební pozemky, musí však zůstat zachována souvislost všech honebních pozemků, které jsou součástí honitby. Nesmí tedy dojít k přerušení souvislosti honebních pozemků v honitbě takovým způsobem, že by z jedné části honitby bylo možné se dostat do další části honitby pouze přes nehonební pozemky. Z výše uvedených důvodů krajský úřad navrhl, aby podaná kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě podané kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.

Podle ustanovení § 17 odst. 2 věta první zákona o myslivosti je honitba tvořena souvislými honebními pozemky. Podle odst. 5 citovaného ustanovení musí honební pozemky tvořící honitbu spolu souviset. I pozemky jinak vyhovující pojmu souvislosti však nelze začlenit do jedné honitby, pokud tvoří překážku pohybu zvěře nebo jsou pro ni nebezpečím, například dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnou plochou.

Souvislými honebními pozemky podle § 2 písm. g) zákona o myslivosti se pro účely tohoto zákona rozumí takové honební pozemky, jestliže se lze dostat z jednoho na druhý bez překročení cizího pozemku; úzké pozemkové pruhy nepřerušují tuto souvislost, leží-li však ve směru podélném, nezakládají souvislost mezi pozemky jimi spojenými; za takové pruhy se nepovažují dálnice, silnice dálničního typu, přehrady a letiště se zpevněnými plochami.

V daném případě je mezi účastníky nesporná existence zástavby začínající u železničního podjezdu v obci Bystřice pod Hostýnem a pokračující podél řeky Bystřičky až k hotelu Říka v obci Chvalčov, která rozděluje dosavadní honitbu Chvalčov po celé její délce na dvě zcela samostatné části.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že cílem zákona o myslivosti nebylo vyvolat novou tvorbu honiteb, neboť podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti zůstávají honitby uznané podle dosavadních předpisů zachovány. Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že cílem zákona o myslivosti je pouze transformace dosavadních honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě. Pokud však tato honitba sice dosahuje zákonné výměry podle zákona o myslivosti, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, měla osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinnost podat ve stanovené lhůtě orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s

tímto zákonem. Z postupu stěžovatele, který dne 14. 11. 2002 podal žádost o uvedení honebního společenstva a honitby do souladu se zákonem o myslivosti, lze dovodit, že si byl vědom toho, že dosavadní honitba Chvalčov nesplňuje všechny zákonné požadavky na tvorbu honitby.

Se stěžovatelem však nelze souhlasit v tom, že „skutečnosti ohledně nesouvislosti celé honitby nejsou zákonem o myslivosti natolik rigidně dány, aby byly podmínkou nesplnění veškerých podmínek pro uvedení honitby do souladu s tímto zákonem.“ Zákon o myslivosti totiž v ustanovení § 17 odst. 2 věta první výslovně stanoví, že honitba je tvořena souvislými honebními pozemky a v odst. 5 citovaného ustanovení je rovněž stanoveno, že honební pozemky tvořící honitbu spolu musí souviset. Co se rozumí souvislými honebními pozemky je pak jednoznačně vymezeno v ustanovení § 2 písm. g) zákona o myslivosti. Protože souvislá zástavba protíná dosavadní honitbu Chvalčov od jedné hranice k druhé hranici na protilehlé straně, nelze se dostat z honebních pozemků v jedné části honitby na honební pozemky v její druhé části bez překročení cizích pozemků, které jsou nehonebními. Není proto splněn zákonný požadavek, aby předmětná honitba byla tvořena souvislými honebními pozemky. Vzhledem k tomu, že ustanovení zákona o myslivosti, která upravují obecné zásady tvorby honiteb, mají obligatorní charakter, je právní závěr krajského soudu, že předmětnou honitbu v její stávající podobě nelze uvést do souladu se zákonem o myslivosti, neboť nenaplňuje zákonný požadavek souvislosti, správný. Pokud stěžovatel správnost tohoto závěru v kasační stížnosti zpochybňoval, činil tak velmi vážným způsobem bez jakékoliv věcné a právní argumentace.

Argumentoval-li stěžovatel na podporu důvodnosti své kasační stížnosti důvodovou zprávou k §§ 19 a 21 zákona o myslivosti, jedná se o argumentaci zcela nepřipadnou. Jednak není zřejmé, co bylo obsahem těchto ustanovení v době zpracování důvodové zprávy, a jednak je nyní v ustanovení § 19 upraveno založení honebního společenství a v ustanovení § 21 valná hromada honebního společenství, což nijak nesouvisí s uvedením dosavadních honiteb do souladu s platnou právní úpravou.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně

senátu